

10.06.2022

Fransk parlamentsvalg: Økonomisk liberalisme eller Cuba uden sol?

Der er langt fra præsident Macrons program til den antikapitalistiske platform, som er Mélenchons, tilsat en god portion NATO-skepsis og erklæret ønske om civil ulydighed over for EU.

Skrevet af

Kirsten Malling Biering

✉ Kirsten.Biering@thinkeuropa.dk

Denne kommentar blev bragt i Altinget d. 10. juni 2022.

Franske vælgere har ikke fred længe af gangen. Den 12. og 19. juni er der valg til Nationalforsamlingen. Det er lige akkurat så uinteressant for de fleste i og uden for Frankrig, som præsidentvalget var et drama. Det bør det ikke være. Nok har den franske præsident mange og store beføjelser. Men det er bedst, hvis han samtidig kan regne med et fjeligt parlament.

Præsidenten vælger premierminister, og han vælger ministre. Det er til gengæld den franske premierminister, der er ansvarlig for regeringen og bestemmer dens prioriteter. Hvis præsidenten står over for et negativt flertal i parlamentet, kan han en gang om året opløse parlamentet og håbe på bedre held næste gang. Det går jo ikke rigtig i længden. De enkelte gange, hvor præsidenten har stået i en situation med et flertal af andre politiske kulører end hans egne, den såkaldte co-habitation, har han da også valgt knurrende at leve med det. Det gjorde Francois Mitterrand, og det gjorde Jacques Chirac.

Begge havde til gengæld at gøre med politiske modstandere inden for et genkendeligt felt af regeringsbærende partier. Frankrigs nye normal er en politisk tredeling mellem Emmanuel Macron i midten, Marine Le Pen mod yderste højre og Jean-Luc Mélenchon mod det yderste venstre. Det betyder noget at få det absolutte flertal på 289 pladser i parlamentet. Det skulle man nu ikke tro, når man følger den søvnige affære, som valgkampen har udviklet sig til. Paris-redaktionen for det franske TV2News, BFMTV, vælger i stedet at køre historier om bl.a. overbefolkningen af kaniner i parken rundt om Invalidkirken.

Det giver også valgkampen sit helt eget præg, at det faktisk ikke længere er Le Pen og hendes flok, der er den store udfordrer. Det er derimod Mélenchon, som det er lykkedes at danne et valgforbund (NUPES) mellem sit eget parti mod yderste venstre La France Insoumise, det gamle socialistparti PS og De Grønne EELV. Det har givet pote. Alt tyder på, at det bliver denne gruppe mod venstre, som bliver den toneangivende opposition i den nye franske Nationalforsamling.

Macron får nok sin majoritet. Men flere målinger lægger de to lejre ukomfortabelt tæt. Mélenchon har med støtte fra sit valgforbund gjort det til et valg af ham som premierminister, hvis man får flertal. Skete det, ville Macron nok alvorligt ønske sig i Mitterrands eller Chiracs sted. Der er langt fra præsidentens program og til den antikapitalistiske platform, som er Mélenchons, tilsat en god portion NATO-skepsis og erklæret ønske om civil ulydighed over for EU. Det er hele spændet mellem en

tidligere medarbejder i bankierfirmaet Rothschild og en politiker, hvis møde med Hugo Chavez fik ham til at græde af glæde.

Man skal nu ikke nødvendigvis regne med, at franske vælgere vil engagere sig i det opgør. Ikke meget mere end 47% regner med at stemme i 1. runde af det parlamentsvalg. Selv om man altså bestemt ikke kan kalde det ligegyldigt.